

هنرمند: مهران شیرزاده
رشته: صنایع دستی فلزی
شهر: اصفهان

هنرمند: وحیده بدیعی
رشته: طراحی و نقاشی سنتی
شهر: تهران

هنرمند: مرتضی افضلی
رشته: طلاکوبی روی فولاد
شهر: اصفهان

۳- ایجاد بازارهای تخصصی برای فروش و نمایش هنرهای «فاخر» در سطح داخلی و بین‌المللی.

۴- ادغام هنرهای سنتی در پروژه‌های معماری مدرن به گونه‌ای که بتوان آنها را با زندگی امروزی سازگار کرد.

۵- توسعه گردشگری هنری از طریق برگزاری نمایشگاه‌های بین‌المللی کارگاه‌های زنده و استفاده از ظرفیت‌های شهرهای تاریخی ایران.

تفکیک بین دو هنر مینیاتور و نگارگری

ابوالقاسمی می‌گوید: «هنرهای بعدی ایران در طول تاریخ دچار تغییرات و تحولاتی شده‌اند که برخی از این تغییرات به دلیل تعامل با فرهنگ‌های دیگر و برخی دیگر به دلیل تغییر نگرش‌های داخلی بوده است. در این میان هنر مینیاتور و نگارگری دو اصطلاحی هستند که گاه به اشتباه به جای یکدیگر به کار برده می‌شوند.

تعریف و ریشه‌های تاریخی

به گفته ابوالقاسمی، مینیاتور واژه‌ای است که ریشه لاتینی آن از کلمه «می نیوم» به معنی رنگ قرمز سربی است که در اروپا این اصطلاح ابتدا برای تذهیب و تزئین نسخ خطی استفاده می‌شد اما بعدها به تصاویری با جزئیات بسیار ظریف اطلاق شده است. در ایران هنر مینیاتور به سبکی از نقاشی گفته می‌شود که تمرکز آن بر نمایش دقیق جزئیات، سایه‌روشن‌های متفاوت، آناتومی‌ها پرسپکتیوها و... حجم‌پردازی و بازنمایی طبیعی اشیاء و چهره‌هاست.

او ادامه می‌دهد: «در گذشته هنر مینیاتور که همان هنرهای مستظهرند در فرهنگ و سنت ایران بود ولی اخیراً عده‌ای برای تضعیف آن عنوان نگارگری را بر آن اطلاق می‌کنند، در حالی که نگارگری در زمان قاجار برای قاب و آینه، در و پنجره و چهره‌نگاری درباری استفاده می‌شد و هیچ نقشی در هنرهای ظریفه ما که مینیاتور باشد، نداشت. کلمه مینیاتور یعنی طبیعت به کوچک‌ترین ذره ممکن که این نام بین‌المللی ثبت جهانی دارد و در همه کتاب‌های جهان در این باب سخن گفته‌اند ولی در ایران بی‌دلیل نگارگری معنا گرفت.»

تفکیک دقیق و کارشناسانه هنر مینیاتور و نگارگری

او ویژگی هنرهای اصیل ایرانی را دقت و ریزه‌کاری، استفاده از سایه‌روشن و حجم‌پردازی، رعایت اصول پرسپکتیو (عمق‌بخشی)، نمایش واقع‌گرایانه آناتومی انسان و حیوانات و الهام از طبیعت و ایجاد تصویری نزدیک به واقعیت توصیف می‌کند.

تفکیک میان صنایع دستی و هنرهای فاخر سنتی

او تفکیک میان صنایع دستی و هنرهای فاخر سنتی را یک نکته بسیار مهم می‌داند و می‌گوید: «هنرهای سنتی مانند مینیاتور، کاشی‌کاری، مرصع‌کاری، گره‌چینی و معماری سنتی، جنبه‌های عمیق‌تری از فرهنگ و هویت ایرانی را نشان می‌دهند و نیازمند حمایت و شناخت بیشتری هستند. در مقابل، صنایع دستی بیشتر جنبه تولیدی و کاربردی دارد و می‌تواند به اقتصاد محلی کمک کند اما ادغام این دو باعث شده هنرهای فاخر در سایه صنایع دستی قرار گیرند و ارزش هنری آنها کمتر درک شود.»

او راهکارهای مؤثر برای جلوگیری از این روند را شامل نکات زیر می‌داند:

- ۱- ایجاد نهادهای حمایتی مستقل برای هنرهای «فاخر سنتی جدا از صنایع دستی».
- ۲- طراحی دوره‌های آموزشی ویژه برای حفظ و انتقال این هنرها به نسل‌های جدید.